

Zberateľ

Svetu vládla noc. Tichá a teplá. Svojím hrejivým objatím zvädzala k spánku. Dlhému a pokojnému. Bola ako uspávanka bez slov. Krásna a upokojujúca. Posiata tisíckami hviezd, ktoré sa leskli nielen na nebi, ale aj na nehybnej hladine jazierka. Tancovali. Ticho a ladne, tak ako to dokážu len hviezdy. A on... on ich pozoroval.

Sedel v malom drevenom člne a hľadel na hladinu trblietajúcu sa tisíckami hviezd. Usmieval sa. Vedel, že dnes to vyjde. Dnes ju dostane.

V diaľke akási ryba prerazila vodnú hladinu, okúsila teplo okolitého vzduchu a so šplechnutím sa opäť vrátila do studeného jazera. Muž si ju nevšimol. Nebol tu kvôli rybám. Nebol tu kvôli tichu a ani pokoj. Bol tu kvôli nim. Hviezdam.

Opatrne položil ruky na tyč, ktorá sa ponárala do vody. Na jej konci bola spletená sieť z hrivy jednorozca.

Vyjde to, pomyslel si a pomaly začal sieť nadvíhovať vyššie. Hviezda, ktorá v nej uviazla, sa začala trepať. Cítil to. Cítil jej váhu a vzdor, no nepovoľoval. Ťahal ju k sebe a dvíhal nad hladinu. Už videl jej tvár aj telo. Bola malá, strašne malá. Vždy si predstavoval, že bude väčšia. No ona bola ako malý cínový vojačik. A vyzerala ako žena. Dospelá žena. Keď ju pritiahol až k loďke a zdvihol, kričala. Volala naňho, aby ju pustil. No on sa len usmial. Rýchlo ju chytil za modrý plášť posiaty malými hviezdčkami a zavrel do sklenej nádoby podobnej žiarovke.

„Si moja,“ hlesol a žasol nad tým, čo dokázal.

Malá hviezdica stále pišťala tenkým hláskom, nech ju pustí, no kým doplával s člnom na breh, stíchla a už len úpenlivo plakala.

Sedela na zemi a plakala.

***

Deň sa chýlil ku koncu a vysoký muž zabalený v čiernom plášti sedel na vyvýšenom kopci a pozoroval západ slnka. Za ním šumel les a štebotali vtáci. Sem tam tichú krásu narušil vlak a hrkotajúce vozne, prechádzajúce cez tunel v hore. Jeho to však nevyrušilo. Bol šťastný. Pred ním tiekol malý vyprahnutý potôčik, v ktorom kvákali žaby. Vychutnával si hlasy prírody a slnko skláňajúce sa k zemi.

„Budeš moje,“ šepol a prstami sa dotkol starého fotoaparátu Zenit-E, ktorý mu visel na krku. „Dnes mi neujdeš.“ Otvoril fotoaparát a vložil doň film. Tenký čierny pásik posypal trblietavým bielym

práškom. Usmial sa. Zavrel zadný kryt a zdvihol si fotoaparát k tvári. Ešte chvíľu počkal, kým sa svit slnka oslabil a potom objektív namieril na žeravý voz skláňajúci sa k obzoru. Prst priložil na spúšť a...

„Čo to robíte?“ ten hlas prišiel spoza jeho chrbta a vystrašil ho tak, až sa mu roztriasli ruky. Spustil fotoaparát a nevrlo zagánil na dievčatko, ktoré ho vyrušilo. Stálo tam a nemo naňho hľadelo.

„Hlupaňa!“ štekol a otočil sa späť k slnku. Nevedel, že sa to spýtala jeho. Nevedel, že ho vidí. Nevedel ani to, že ho počula. Nikto by ho predsa nemal vidieť a ani počuť.

Opäť si priložil fotoaparát k tvári a sústredil sa na slnko. Jeho srdce však bilo prirýchlo a jeho ruky sa jemne chveli. *Ušlo by mi*, pomyslel si a so vzdychom sklopil fotoaparát k zemi. Už nebol až taký šťastný. Všetko mu pokazila.

„Prepáčte,“ povedalo malé červenovlasé dievčatko. Nezlaklo sa mužovho hrubého slova ani jeho hnevu a ďalej premieňala svoju zvedavosť do slov. „Fotili ste si západ slnka?“

Otočil sa a prekvapene sa na ňu zahľadel. Stále tam stála a pozorovala ho. Pozerala priamo naňho. „Ty ma vidíš?“ spýtal sa.

Malá ryšavka prikývla. „Nemala by som?“

„Ako to, že ma vidíš?“ otočil sa k nej a dôkladne si ju premeral. Bola malá. Tvár mala bledú, vedľa malého noštka výrazné pehy a oči... oči mala jasné a smaragdové. Už tie mu napovedali, že je zvláštna. Usmial sa a lepšie sa jej prizrel. „Kto si?“

„Natálka. A vy?“

„Čo tu robíš?“ pýtal sa ďalej.

„Bola som za priateľmi.“ Otočila sa k železničnému tunelu za jej chrbtom. „A vy?“ spýtala sa, keď sa znovu zahľadela na vysokého muža v čiernom plášti. Pohľadom skúmal vzdialený tunel.

„Prišla si cez ten tunel?“ vyzvedal a ona prikývla.

„Vieš, že je to nebezpečné? Mohol ťa prejsť vlak.“

Usmiala sa. „Ja viem. Už ma raz naháňal.“

Zasmial sa. Jeho tvár tým dostala zvláštny výraz. Jeho pery boli totiž také široké, až mu pri smiechu siahali od ucha k uchu.

„Môžem si prisadnúť?“ spýtala sa Natálka a muž zaváhal.

„Čo by si urobila, ak by som povedal nie?“

„Prisadla si.“

Opäť sa uškrnul. „Tak potom si môžeš prisadnúť.“

Natálka sa zložila vedľa neho a zahľadela sa na zapadajúce slnko. „Je to krásne,“ povedala.

Muž prikývol. Pozrel sa na svoj fotoaparát a potom na Natálku. „Si zvláštna,“ hlesol.

„Ja viem,“ odvetila.

„Čím je to?“

Pokrčila plecami. „Rodičia hovoria, že mám bohatú fantáziu.“

Muž pokrútil hlavou. „Len tým to nebude,“ pozrel sa na ňu cez fotoaparát a pokrútil hlavou. „Ako to, že ma vidíš?“ spýtal sa a ona sa usmiala.

„Prečo by som vás nemala vidieť? Ste duch?“

„Čo ak áno?“

„Mne to neprekáža,“ odpovedala. „Ja mám duchov rada.“

„Si zvláštna. Vôbec sa nebojíš. A tvoje oči...“

„Čo je s nimi?“

„Vidia viac, než by mali.“

Usmiala sa. „Ja viem,“ povedala a opäť sa zahľadela na slnko. „A je to úžasné.“

***

To dievča mu nešlo z mysle, a tak ju už tri dni neprestajne sledoval. Túlala sa lesom, chodila do železničného tunela, mizla, opäť sa objavovala a... a rozprávala sa so stromami, trávou a zvieratami. A ony akoby ju počuli, akoby sa s ňou tiež rozprávali. Dokonca aj tá jej malá myška, ktorú si chovala v izbe, ju poslúchala na slovo. Akoby jej normálne rozumela. A... a videla aj jeho. Ako ho mohla vidieť? Veď ho nik nevidí! To nie je možné. Musí... *Ona je zázrak. Je iná. Je vzácna*, pomyslel si a usmial sa. Dokonale z jeho hlavy vytesnila slnko. A to sa dosiaľ nikomu nepodarilo. *Musím ju mať*, zaumienil si a znovu sa usmial. *Budeš moja, Natálka. Budeš moja.*

***

„Kam to ideme?“

„Už som ti povedal, že ti ukážem hviezdu. Takú, akú si ešte nikdy nevidela.“

„Áno, ale kam to ideme?“

„Ku mne domov. Hovoril som ti to. Nepočúvaš ma?“

„Počúvam, ale kam to ideme?“

„Na sever.“

Natálka zastala. Nervózne sa začala okolo seba rozhliadať. Boli v lese, nekonečnom a tmavom. Svetlo si k nim hľadalo cestu len veľmi ťažko. Husté koruny stromov, akoby sa skláňali priamo k nim a podozrievalo si ich premeriavali.

„Ty sa bojíš?“ spýtal sa vysoký muž a naklonil sa k malej Natálke.

„Nebojím.“

„Ale bojíš. Vidím ti to na očiach.“

„Nebojím sa!“ vykrikla a silno si dupla malou nôžkou.

„Tak prečo si zastala?“

Natálka sa začala okolo seba opäť rozhliadať. Les hlasno šumel a v jeho ševelení akoby počula slová. „Hovorila, aby som sa vrátila. Aby som...“

„Bojíš sa. To nehovoria stromy, ale strach v tvojom srd...“

„Nebojím sa!“ vykrikla a zmraštila tvár.

Muž sa zasmial. „Vieš čo,“ povedal, „mám tu jeden cukrík, ktorý dodáva odvalu. Chceš?“ Natiahol k nej ruku a rozovrel päst. Na dlani mu ležal zvláštny predmet podobný vločke.

„To je cukrík?“ spýtala sa Natálka. „Vyzerá to ako...“

„Neobyčajný cukrík,“ prerušil ju muž. „Tento je z nebeských vločiek. Ochutnaj. Je výborný. Budeš sa po ňom cítiť ako vločka. Možno dokážeš dokonca aj lietať.“

Chvíľu váhala, ale potom pokrútila hlavou. „Mama hovorí, že od cudzích ľudí si nemám brať cukríky.“

Muž sa zasmial. „Moja mama hovorila, kto zaváha, nežerie,“ povedal a hodil si cukrík do úst. Potom sa veselo usmial. „Hm, výborný,“ zanôtil a trochu si vyskočil. Lietať však nedokázal. „Ideš?“ spýtal sa a vykročil vpred.

Natálka chvíľu váhala, no potom sa za ním rozbehla. Zvedavosť jej nedovolila odísť.

„Máte ešte jeden?“ spýtala sa, keď ho dobehla.

„Čo?“

„Cukrík.“

„Zrazu ho chceš?“

„Prečo nie.“

„Lebo som cudzí.“

Zaváhala a rafinovane sa uškrnula.

„Ešte ste mi nepovedali svoje meno. Kto ste?“

Muž sa zastavil a usmial. „Volajú ma Damián.“

„Tak, už nie sme cudzí.“

„To je pekne hlúpa finta.“

„Dáte mi ten cukrík?“

„Mám ho v dome. Pridaj, inak možno ujde.“

„Cukríky neutekajú.“

„Tento áno. Pridaj!“

Obaja sa rozbehli cez temný les až k prikrčenému domčeku, ktorého strecha vykúkala spoza malého kopčeka.

***

Bol to malý domček. Drevený a starý, so škridlovou strechou a malými oknami i dverami. Keď doň vstupovali, muž sa priam plazil a Natálka si skoro udrela hlavu o hornú zárubňu.

Vnútri bolo šero a chladno. Videla len akési sklené nádoby visiace zo stropu alebo stojace na stole, či uložené v zasklených vitrínkach. Sem-tam do jednej vysoký Damián narazil hlavou a upozornil ju, aby sa mu nemotala do cesty.

„Je tu tma,“ povedala Natálka a muž súhlasne zahmkal.

„Tu máš!“ začula jeho hlas za sebou a obzrela sa. Na jeho vystretej dlani uvidela biely ligotavý cukrík v tvare vločky.

„Môžem?“ spýtala sa a muž prikývol. Opatrne si cukrík vzala a privoňala k nemu.

„Vôbec nevonía,“ vyhlásila.

